

“El relat és realista i grotesc perquè evito de fer un Peckinpah, un bany de sang”

Gerard Guix (Vic, 1975), autor i director teatral, guionista i narrador, publica a Columna la novel·la *Dia de caça*. L'anterior llibre seu és *La deriva dels continents*.

—**La primera impressió que té el lector és que heu volgut acumular tots els conflictes, enfrontaments i misèries que es poden produir en un petit poble de muntanya, per demostrar que els petits pobles, de tranquils i pacífics, només ho són per als visitants ocasionals.**

—Sí. La idea era partir d'aquí: tots els éssers humans són molt complicats a l'hora de conviure. I que els pobles són tranquils és mentida. I era això, partir d'aquestes misèries i perversions que s'amaguen sota l'aparença de normalitat, que quan es produeix un fet anormal que no poden controlar es genera més morbositat. Sí, era jugar amb les relacions humanes quan hem d'amagar els nostres propis secrets.

—**El que fa que la narració avanci amb pas ferm és el ritme, per una banda, i, per una altra, l'enjòlit i l'angoixa pel descontrol dels esdeveniments. Més en concret, l'interès per saber com se'n sortiran els protagonistes, que opten per amagar el que han fet, aparentment un accident involuntari.**

—Exacte. La idea no era de fer una novel·la policíaca típica, on l'autor va deixant pistes sobre l'assassí desconegut. Aquí la intenció era crear un neguit sobre com viuran l'accident que han provocat. I el ritme és com una bola de neu. Cada gest, cada pas, cada acció fa que tots els personatges generin situacions noves. L'escalada acció-reacció, constant en tot el relat, és creïble perquè hi ha hagut una preparació prèvia. El llibre és molt estudiat en aquest sentit per anar generant una tensió *in crescendo*, fins arribar a la part final, descrita minut a minut.

—**Jo l'he vista molt, però molt, cinematogràfica. Per dues raons. Primer, perquè sempre veus l'escenari i després, per l'acceleració del ritme, primer suau i, al final, de traca.**

—La primera idea era fer-ne un guió cinematogràfic, ja fa deu anys. Però el vaig aparcar i ara l'he aprofitat per fer-ne una novel·la, bo i mantenint la divisió en escenes. També ha sortit molt cinematogràfica perquè és narrada d'una manera molt oral. La meua formació és cinematogràfica. Sempre és un referent.

Gerard Guix publica a l'editorial Columna la novel·la *Dia de caça*.

—**El perill era fer un Peckinpah, amb l'anècdota que obre la novel·la, l'accident mortal fortuït causat per uns caçadors, oi?**

—Sí. Era un perill i n'era conscient. M'interessava més la violència psicològica. Sembla que en qualsevol moment pot esclatar tot i no és així. Es juga amb la tensió de l'expectativa. Hauria estat massa fàcil que s'acabessin matant entre ells. Però, evitant el bany de sang, la novel·la és més realista, i alhora grotesca.

—**El realisme també és un dels trets de la novel·la. S'hi veu molt clara la voluntat de fer la radiografia d'un petit poble rural.**

—Exacte. El poble no té nom, ni es pot situar a cap comarca concreta, precisament perquè sigui ben representatiu. Per això les descripcions no són gaire detallistes, ni del poble, ni del paisatge. Volia que, tot i que la trama és de ficció, el poble fos familiar al lector. Que la vida quotidiana fos la d'un poble petit a l'actualitat. I, a més, l'accident de caça que desencadena tots els fets no és gens

excepcional. Cada temporada n'hi ha, i de mortals.

—**Ens ha sorprès que, al principi, qualifiqueu els personatges de forma radical. L'un és prudent i hipòcrita, l'altre mesquí i garrepa... Com si un personatge que serà descrit a través del seu comportament pogués quedar reduït a qualificatius que de fet són desconsideracions o elogis. Calla?**

—Caldre segur que no, perquè ja queden prou descrits al llarg de la novel·la, però jo volia que ben aviat el lector es fes un petit perfil de tots. És un joc literari: el lector ha de comprovar si la imatge que he donat d'ells correspon a la que se'n farà quan els conegui més bé.

—**No vàreu pensar que el lector podia dir, en el moment de llegir els qualificatius, que éreu un mal escriptor?**

—No vaig pensar-hi, només en el joc literari.

—**Teníeu tota la trama al cap abans d'escriure la novel·la?**

—Absolutament tot: trama, personatges, capítols... Fins i tot la primera frase i la darrera.

Lluís Bonada